

Arrest

nr. 206 103 van 27 juni 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 december 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 januari 1992.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 16 oktober 2015 en dient op 19 oktober 2015 een asielaanvraag in.

Op 27 oktober 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 17 november 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Qochi (district Kalakan, provincie Kabul) afkomstig te zijn. U bent van Tadzjiekse origine. U maakte uw middelbare studies af in een school in Kalakan. U bent ongehuwd en woonde bij uw ouders en uw twee broers. U heeft nog een gehuwde zus die in Khair Khana (Kabul stad) woont.

Na het beëindigen van uw middelbare studies in 2011 vond u niet onmiddellijk werk. U voelde zich altijd al aangetrokken tot het leger en volgde in 2012 gedurende drie maanden een opleiding in Kabul. U werd sergeant. U diende ongeveer negentien maanden in Jalalabad. Daarna volgde u nog een opleiding, waardoor u officier werd. Via loting werd bepaald dat u naar de provincie Helmand moest gaan. U gaf er bevel aan vijfendertig manschappen en was verantwoordelijk voor drie controleposten.

Op een nacht geraakten u en uw soldaten betrokken bij een gevecht met de Taliban. Deze sloegen op de vlucht maar lieten hun leider Mullah I(...) achter. U heeft I(...) gearresteerd. De man werd meegenomen naar jullie controlepost en opgesloten in een geïmproviseerde cel. Toen u daar later die nacht een kijkje ging nemen, kwam u tot de ontdekking dat de Talibcommandant zich had opgehangen. U legde de man op de grond en verwittigde soldaat A(...) A(...) die op wacht stond. U belde vervolgens met uw leidinggevende, die op zijn beurt contact opnam met de brigade in de basis in Delaram. Men meende dat uw leven in gevaar was en u werd opgehaald door militairen die u naar Delaram brachten. Z(...) A(...), de commandant die daar de leiding heeft en die volgens u banden heeft met de Taliban van Helmand, heeft u van moord op I(...) beschuldigd. Via M(...), een vriend van u die tevens de secretaris van Z(...) A(...) is, vernam u dat tijdens een meeting gezegd werd dat u twintig jaar cel zou krijgen. U was een week in de basis van Delaram. U was geschorst maar kon vrij rondlopen binnen de basis. Toen u te horen kreeg wat u boven het hoofd hing, heeft u heimelijk de basis verlaten. Een vriend van u die wagens van de westelijke provincie Nimroz naar Kabul transporteert, pikte u op in Delaram en bracht u naar Kabul. U verbleef er bij uw zus. Toen u tien dagen na uw aankomst in Kabul (op 10 Eid) vernam dat de autoriteiten bij uw thuis in Kalakan waren langs geweest met een arrestatiebevel besliste u Afghanistan te verlaten.

Via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland bent u naar België gekomen. U was vierenzeventig dagen onderweg en kwam hier op 16 oktober 2015 aan. Op 19 oktober 2015 heeft u asiel gevraagd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar zowel de autoriteiten als de Taliban u beschuldigen van de moord op Mullah I(...).

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw taskara, een schooldiploma, twee certificaten in verband met de militaire trainingen die u kreeg, twee legerbadges, twee bankkaarten waarmee u uw wedde kon afhalen, vijf foto's waarop we u in militair uniform zien en de enveloppes waarmee deze documenten door uw broer A(...) werden verstuurd.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u het niet geloofwaardig heeft gemaakt dat u problemen met de Taliban en met de Afghaanse autoriteiten dient te vrezen. U verklaart dat u als leidinggevende naar Helmand gestuurd werd en dat u daar een commandant van de Taliban arresteerde. Nadat deze persoon zelfmoord pleegde in zijn cel, zouden zowel de Taliban als de autoriteiten u ervan hebben beschuldigd de man te hebben gedood. Het CGVS merkt op dat uw relaas om diverse redenen niet geloofwaardig blijkt.

Ten eerste is het geheel onduidelijk waarom de autoriteiten u van moord zouden hebben beschuldigd. U beweert dat de leidinggevende commandant in Delaram, Z(...) genaamd, net als Mullah I(...) van Helmand afkomstig was en banden had met ouderen van de Taliban. Dit kan niet overtuigen, daar kan

worden verondersteld dat het Afghaanse leger in Helmand al talloze strijders van de Taliban om het leven heeft gebracht. Als het CGVS opmerkt dat dergelijke bevelhebber net tot doel heeft de Taliban te verdrijven, oppert u nog dat hij misschien geld beloofd kreeg (CGVS, p.9). Dit is weinig ernstig. Bovendien kent u geen voorbeelden van andere gevallen waarbij deze Zalmay zich tegen een militair zou hebben gekeerd (CGVS, p.13), noch heeft u weet van andere militairen die ten onrechte van moord zouden zijn beschuldigd (CGVS, p.13).

U argumenteert voorts dat Mullah I(...) zich had opgehangen maar dat u de man, na hem zo te hebben aangetroffen, losmaakte en op de grond legde: er zou bijgevolg geen bewijs meer zijn geweest dat het om zelfmoord ging (CGVS, p.7). Gevraagd of er dan geen andere militairen konden getuigen dat de man zich had verhangen, antwoordt u dat ook soldaat A(...) A(...) in de cel kwam kijken (CGVS, p.8). Gevraagd of u dan ook andere soldaten naar de plek des onheils liet komen, zegt u dat de rest sliep of bezig was met andere taken (CGVS, p.8). Het is merkwaardig dat u te maken zou hebben gekregen met een situatie waarbij een belangrijk commandant van de Taliban zelfmoord zou hebben gepleegd, maar dat de andere militairen in de controlepost zich blijkbaar afzijdig zouden hebben gehouden (CGVS, p.8). Overigens beweert u nog dat soldaat A(...) wellicht ook werd gearresteerd en opgesloten door de autoriteiten maar heeft u verder niet het minste idee wat er voorts met hem zou zijn gebeurd (CGVS, p.8).

U verklaart verder dat u na het aantreffen van de dode Mullah I(...) uw oversten heeft ingelicht en dat zij u vervolgens naar de militaire basis in Delaram lieten brengen. Wat er verder met het lichaam van de Talib gebeurde, kan u niet verduidelijken (CGVS, p.8). U heeft geen idee of I(...) al dan niet eveneens naar de militaire basis werd overgebracht (CGVS, p.9). Evenmin kan u zeggen of het lichaam verder werd onderzocht door een arts of door anderen die daar de bevoegdheid toe hadden. Als u iets later gevraagd wordt of deze hele zaak eigenlijk ooit werd onderzocht, geeft u een ontwijkend, nietszeggend antwoord en begint u over de politie die bij u in Kabul zou zijn langs geweest (CGVS, p.14).

U zou na uw overbrenging naar Delaram door de autoriteiten zijn geschorst en een weeklang in het militair complex verbleven hebben. U stelt dat u daar via M(...), een vriend van u en tevens de secretaris van Z(...), vernam dat tijdens een vergadering beslist werd dat u een celstraf van twintig jaar zou krijgen en dat u naar de gevangenis van Pul-i Charkhi in Kabul zou worden overgebracht voor een rechtszaak. Wie er behalve Z(...) in die vergadering aanwezig was, weet u niet, noch kan u zeggen welke verantwoordelijkheden deze personen hadden (CGVS, p.13). Eveneens opmerkelijk is dat M(...), een vertrouwenspersoon van Z(...), deze informatie met u zou hebben gedeeld. Helemaal bevreemdend wordt het als u verklaart dat u, na het horen van dit nieuws, de militaire basis gewoon buiten wandelde. Er mag nochtans worden verondersteld dat een militair die een straf van twintig jaar boven het hoofd hangt voor moord, nauwlettend in de gaten wordt gehouden.

Na uw terugkeer in Kabul zouden dan een officier en drie soldaten zijn langsgekomen met een arrestatiebevel. Zij zouden het huis hebben doorzocht en met uw broer A(...) gesproken hebben (CGVS, p.10). Als het CGVS u vraagt of u dit bevel kan voorleggen, blijkt dit niet het geval. U zegt dat dergelijk document niet wordt overhandigd maar enkel getoond (CGVS, p.11). Dit is best mogelijk, al wijst het CGVS er op dat u tijdens het gehoor voor de DVZ nog verklaarde dat er sprake was van "oproepingsbrieven" en dat u beloofde het nodige te zullen doen om deze aan de asielinstanties te bezorgen (vragenlijst van 24 oktober 2015, vraag 3.5). Heden ontkent u dat de autoriteiten ooit enig document hebben afgeleverd (CGVS, p.11). Meermaals gevraagd of het ooit tot een rechtszaak tegen u kwam in Kabul, geeft u bovendien geen antwoord op die vraag of antwoordt u eerder ontkennend (CGVS, p.11, 12). Vervolgens zegt u toch dat u in Helmand veroordeeld werd, tijdens de meeting die daar gehouden werd en zegt u dat er in Kabul geen zaak was (CGVS, p.12). Dit is dan weer in tegenstrijd met uw relaas voor de DVZ, waar u nog beweerde dat de rechtbank van Kabul u op de dag van Arafat (2015) (komt overeen met 22 september 2015, zie informatie in het administratief dossier) tot een gevangenisstraf van twintig jaar veroordeelde (vragenlijst van 24 oktober 2015, vraag 3.5). Het CGVS wijst er op dat u op dat moment Afghanistan al enige tijd verlaten had, wat u evenwel ontkent (CGVS, p.12). Welke rechtbank in Kabul zich over dit soort zaken buigt, weet u overigens ook al niet (CGVS, p.15). Het is zeer merkwaardig dat u, naar eigen zeggen een leidinggevend militair, over al deze zaken vage en tegenstrijdige verklaringen aflegt.

Tot slot rijzen er tijdens het gehoor ernstige twijfels bij uw verklaring als zou u ooit in Helmand hebben gewerkt. U, nochtans een officier die leiding zou hebben gegeven aan vijfendertig soldaten, legt geen document, attest of foto neer waarmee zulks zou kunnen worden aangetoond (CGVS, p.5). U zegt dat u hiervoor bewijs had maar alles achterliet in Helmand (CGVS, p.5). Gezien u wel in het bezit bent van tal

van andere stukken in verband met uw professionele activiteiten kan dit geenszins overtuigen. Bovendien legt u bijzonder vage verklaringen af over uw activiteiten aldaar. U beweert dat u het bevel voerde over drie controleposten in de provincie Helmand (CGVS, p.3). Echter, u blijkt die op geen enkele manier te kunnen situeren. U zegt dat "achter u" het dorp Deh Mazang gelegen was en dat uw post op de snelweg van Delaram naar Nimroz gelegen was (CGVS, p.15). U situeert die plaats nog in de regio "Bagwa". Het is zeer opmerkelijk dat u telkens opnieuw naar Bagwa en Deh Mazang verwijst (CGVS, p. 5, 15, 16). Gevraagd naar andere dorpen in de omgeving dan Deh Mazang, blijkt u er geen enkel te kennen (CGVS, p.15, 16). U zegt dat er geen zijn (CGVS, p.16), wat opnieuw niet kan overtuigen, te meer u als commandant van een controlepost op de snelweg toch meermaals auto's uit de (wijde) omgeving moet hebben gecontroleerd. U zegt even later dat er zeer veel dorpen in Helmand zijn maar slaagt er opnieuw niet in een dorp bij naam te noemen (CGVS, p.16). U kan niet eens zeggen in welk district de controleposten gelegen waren (CGVS, p.15). Dat u daar maar enkele maanden was (CGVS, p.15), kan bezwaarlijk als een afdoende uitleg worden aanvaard. Als het CGVS u verder vraagt met welke lokale autoriteiten u dan samenwerkte, beweert u dat u geen dergelijke contacten had (CGVS, p.16). Het is volstrekt ongeloofwaardig dat de verantwoordelijke van drie controleposten geen overleg zou plegen met de autoriteiten op wiens grondgebied deze posten gelegen zijn. Vervolgens argumenteert u opnieuw dat u daar nog maar enkele maanden was en niet de tijd kreeg om contacten te leggen (CGVS, p.16), wat opnieuw niet kan overtuigen. U verklaart voorts dat het bataljon waartoe u behoorde in Gogori was. Tot welk district van Helmand Gogori behoort, kan u evenwel niet zeggen (CGVS, p.16). U kan wel enkele districten van Helmand noemen maar zegt de rest vergeten te zijn (CGVS, p.16). Dergelijk totaal gebrek aan geografische kennis van de regio waar u toch enkele maanden actief zou zijn geweest, bevestigt dat uw relaas bedrieglijk is.

Het CGVS heeft u op het einde gehoor geconfronteerd met de vaststelling dat u het niet geloofwaardig maakt dat u in Helmand werkte en dat u beschuldigd werd van de moord op een Talib. U heeft daarop geantwoord dat het CGVS dan maar uw oversten in Afghanistan moet contacteren, wat op zich al een merkwaardig antwoord is van iemand die door die oversten van zwaarwichtige zaken zou worden beschuldigd. Bovendien, als het CGVS u vraagt welke van uw oversten uw verklaringen dan zou moeten bevestigen, antwoordt u dat het CGVS dit zelf maar moet uitzoeken (CGVS, p.17). Het hoeft geen betoog dat dergelijke respons niet onmiddellijk getuigt van een bereidheid tot medewerking met de asielinstanties.

Rest de conclusie dat u weliswaar militair was maar op geen enkel moment gewag maakt van geloofwaardige problemen omwille van uw werk voor de overheid. U zegt zelf dat u voor de beweerde beschuldiging van moord nooit enig probleem heeft gekend (CGVS, p.17). U geeft voorts aan dat u een tijd in Nangarhar actief was maar vervolgens naar Kabul terugkeerde om er gedurende zeven maanden een opleiding tot officier te volgen. U verklaarde dat u op 19 mei 2015, twee maanden voor uw vertrek uit Afghanistan, officier geworden bent. Gezien het niet aannemelijk is dat u in die twee maanden in Helmand gewerkt heeft, mag worden aangenomen dat u tot uw vertrek zonder noemenswaardige moeilijkheden in Kabul verbleven heeft.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw activiteiten in Helmand en aan de problemen die u daar zou hebben gekend. Door het afleggen van bedrieglijke verklaringen maakt u een vrees voor vervolging omwille van uw activiteiten voor het leger allerminst aannemelijk. U kan dan ook niet als vluchteling worden erkend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat

elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul province van 25 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt zich voornamelijk concentreert in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbini vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De neergelegde stukken kunnen de appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Uw taskara en uw schoolrapport bevestigen uw identiteit en herkomst. Deze elementen worden in deze beslissing niet betwist. De twee certificaten in verband met de militaire trainingen die u kreeg, de twee legerbadges, de twee bankkaarten waarmee u uw wedde kon afhalen en de vijf foto's waarop we u in militair uniform zien, tonen aan dat u militair was. Dit staat niet ter discussie. U bent niet in het bezit van documenten die het ongeloofwaardige karakter van uw beweerde verblijf in Helmand en van uw problemen met de autoriteiten en de Taliban zouden kunnen weerleggen. De enveloppes tenslotte bevestigen dat uw broer de afzender van de neergelegde stukken is maar kunnen uw geloofwaardigheid ook niet herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel I, A van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”* en van artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering” juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 3 van het EVRM.

Gelet op de nauwe samenhang tussen de middelen worden ze samen besproken.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middelen als volgt toe:

“Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag (Genève, 1951) definieert het begrip vluchteling. De vier elementen van deze definitie zijn de volgende:

zich buiten het land van herkomst bevinden;

een gegronde vrees voor vervolging hebben;

“omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging”.

de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen.

Deze elementen toegepast op verzoeker:

zich buiten het land van herkomst bevinden

Verzoeker bevindt zich hier in België, waar hij zijn aanvraag tot asiel heeft ingediend op 19 oktober 2015.

een gegronde vrees voor vervolging hebben

Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad (Vanheule D., Vluchtelingen, Overzicht, Mys & Breesch, Gent, 1999, o.c., 21-22).

Op basis van de verklaringen van verzoeker wordt door verweerster geconcludeerd dat hij geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming heeft kunnen aantonen. Immers, volgens verweerster zouden de verklaringen van verzoeker niet geloofwaardig zijn.

Verzoeker wenst te verwijzen naar het Handboek van UNHCR waar in paragraaf 199 het volgende staat:

Tegenstrijdige en onnauwkeurig verklaringen zijn op zich niet voldoende om te besluiten tot een weigering van de vluchtelingenstatus. De onderzoeker heeft de verantwoordelijkheid om dergelijke verklaringen te evalueren in het licht van de verschillende omstandigheden van het dossier.

Het UNHCR werpt tevens op dat aan de kandidaat – vluchtelingen het voordeel van de twijfel gegund is, op voorwaarde evenwel dat zijn vluchtverhaal geloofwaardig is. Om de geloofwaardigheid van een kandidaat-vluchteling te beoordelen, dient rekening gehouden te worden met zijn persoonlijkheid o.m. zijn intellectuele vermogens, de leeftijd en psychologische stoornissen.

Verweerder heeft nagelaten om rekening te houden met de profiel van verzoeker.

Verzoeker is enorm getraumatiseerd door alles wat hij in het land van herkomst en onderweg meegemaakt heeft. Men hoeft geen psycholoog of psychiater te zijn om te beseffen dat een dergelijke reis zeer traumatisch is.

Verzoeker heeft voor het lege gewerkt en bij een eventuele terugkeer vrees hij vervolgd te worden door de Taliban omwille van zijn tewerkstelling maar eveneens door de Afghaanse overheid omdat hij ten onrecht beschuldigd is.

Verzoeker wenst te verwijzen voor zijn subjectieve naar het gehoorverslag. Wat betreft zijn objectieve vrees wenst hij te verwijzen naar de landeninformatie – Guidelines van UNHCR van 6 augustus 2013.

Verzoeker kan de bescherming van het land van herkomst niet inroepen omdat ze de lokale autoriteiten niet in staat zijn om zichzelf te beschermen EN deze autoriteit juist op zoek is naar verzoeker.

Dat dit middel gegrond is."

En

"Verweerster hecht ten onrechte geen geloof aan het feit dat verzoeker beschuldigd is door de autoriteiten voor de dood van een Talib.

Verweerster stelt dat het leger zelf talloze Taliban om het leven gebracht heeft EN dat niet geloofwaardig is dat deze overheid juist verzoeker beschuldigt. Verzoeker meent dat de overheid deze mensen om het leven brengt tijdens de gevechten. Deze situatie is niet vergelijkbaar wanneer een krijgsgevangene om leven gebracht wordt zonder gewapend te zien of zonder enige bedreiging te vormen voor andere soldaten.

Het is ook een algemeen gekend feit dat de commandanten van het leger in de onveilige provincies banden hebben met de ouders van de Taliban.

Verweerster stelt dat een bevelhebber net tot doel heeft de Taliban te verdrijven.

Verzoeker meent dat verweerster weinig weet over de situatie in het land van herkomst.

Een voorbeeld daarvan is Khalil Andarabi de politiecommandant van de provincie Wardak die banden had met de Taliban. Een gekend feit voor verweerster.

Khalil Andarabi had ook tot doel om Taliban te verdrijven. Was dit ook in werkelijkheid zo???

Uw Raad ziet dat verweerster elementen aanhaalt zonder rekening te houden met de situatie in het land van herkomst.

Verweerster neemt verzoeker kwalijk omdat hij andere militairen niet verwittigd heeft. Verweerster heeft het blijkbaar over het hoofd gezien dat de andere soldaten aan het slapen waren. Verweerster denk dat iedere persoon in dergelijke gevallen moet op een wijze reageren die volgens verweerster logisch is.

Wat logisch is voor verweerster is niet noodzakelijkerwijs logisch in Afghanistan. Verzoeker heeft in elk geval zijn overste op de hoogte gesteld van de dood van deze Talib.

Verweerster stelt ten onrechte dat verzoeker niet veel kon vertellen over hoe deze zaak verder onderzocht is geweest. Verweerster stelt dat verzoeker een ontwijkend en nietszeggend antwoord gaf.

Het feit dat de politie naar de woning van verzoeker in Kaboel geweest was, is een bewijs en is een antwoord op de vraag van verweerster. Een antwoord in de zin dat ze op zoek waren naar verzoeker.

Verweerster heeft nagelaten om door te vragen wat verzoeker daarmee bedoelde.

Verweerster neemt verzoeker kwalijk omdat hij niet wist wie aanwezig was in de vergadering bij de Zalmay.

Hoe kan verzoeker deze informatie weten? Verzoeker was zelf niet aanwezig in deze vergadering en hij heeft deze informatie vernomen via een derde.

Verweerster stelt dat het vreemd is dat een militair die een straf van 20 jaar boven het hoofd hangt, niet nauwlettend in de gaten gehouden wordt.

Verweerster gaat vanuit dat deze oversten wisten dat verzoeker wist wat hem boven het hoofd hangt.

Verzoeker heeft deze informatie van een insider die met hem bevriend was gekregen.

De oversten wisten niet dat verzoeker op de hoogte was van deze informatie en daarom was het niet nodig om verzoeker op te sluiten.

Verweerster neemt verzoeker ten onrechte kwalijk voor de zo gezegde oproepingsbrieven. Verzoeker zou bij de DVZ gezegd hebben dat er oproepingsbrieven zijn.

Verzoeker meent dat hij dit niet zo gezegd heeft bij de DVZ. De verklaringen bij de DVZ hebben geen juridische waarde omdat een asielzoeker niet bijgestaan worden door een raadsman.

Verweerster maakt ook een punt over de veroordeling door een rechtbank in Kaboel. Verweerster heeft blijkbaar het gehoorverslag helemaal niet gelezen. Verzoeker heeft op pagina van 2 van het gehoorverslag deze fouten zelf aangegeven.

Wilt u andere fouten opmerken?

De zaak in de rechtbank was daar. Er staat dat ik na de rechtbank wegliep. Maar een vriend zei dat ik 20 jaar riskeerde.

Verweerster begint direct met de vraag:

U zal het me straks allemaal in detail kunnen vertellen.

Ipv te vragen: waren er andere fouten.

Uw Raad ziet dat verweerster zelf verzoeker niet deze kans gaf om bepaalde fouten recht te zetten.

Alsof het niet genoeg was, trekt verweerster nog het verblijf van verzoeker in Helmand in twijfel.

Verzoeker verwijst naar de pagina's 15 en 16 van het gehoorverslag waarin hij wel voldoende informatie gaf over zijn verblijf in Helmand."

En

"Verweerster heeft eveneens nagelaten om te motiveren waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, B – grond.

Hierbij wenst verzoeker te verwijzen naar § 39 van Elgafaji arrest over de 'sliding scale':

"Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming"

Verzoeker heeft deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk gemaakt door de bovenvermelde redenen en ook door het feit dat hij een militair was. Hij is van oordeel dat hij in ondergeschikte orde in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire bescherming.

Dat dit middel is gegrond."

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (zie hiervoor het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van de verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom de verzoekende partij al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Bijgevolg dienen de artikelen 48/6 en 48/7 in het licht van deze Unierechtelijke bepaling gelezen te worden.

Uit een samenlezing van de voormelde bepalingen volgt dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer

aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

De met het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van een verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze beoordeling verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De tweede fase betreft daarentegen de beoordeling in rechte van deze gegevens, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis. Hierbij moet overeenkomstig artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, naast de door verzoeker om internationale bescherming afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, onder meer rekening worden gehouden met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Voorts dient er ook rekening te worden gehouden met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van betrokkene, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker om internationale bescherming bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“§ 4. Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten geen bevestiging indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan :

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

2.3.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij verklaart dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst problemen vreest met de taliban en met de Afghaanse autoriteiten. Zij verklaart dat zij als officier in het Afghaanse leger naar de provincie Helmand werd gestuurd en daar na een gevecht een talibanleider arresteerde. Zij beweert dat deze talibanleider zich van het leven beroofde in zijn cel. De verzoekende partij zou daarop de commandant van haar bataljon hebben verwittigd, en het bataljon zou het voorval vervolgens hebben gerapporteerd aan de brigade in Delaram. De verzoekende partij verklaart dat zij door de brigadecommandant, die banden zou hebben met de taliban in Helmand, naar de basis in Delaram werd

geroepen. Volgens de verzoekende partij mocht zij haar 'compound' op de basis niet meer verlaten, maar zou zij er na een week ontsnapt zijn en met de hulp van een vriend naar haar zus in Kaboel zijn gegaan toen zij van de bevriende secretaris van de brigadecommandant te horen kreeg dat zij twintig jaar cel zou krijgen op grond van de beschuldiging dat zij de talibanleider zou hebben vermoord. De volgende dag zou de verzoekende partij naar Nimroz zijn gegaan om van daaruit verder te reizen naar Europa. De autoriteiten zouden in verzoekers afwezigheid nog twee of drie keer bij hem thuis in Qochi zijn langs geweest met een arrestatiebevel.

Ter staving van haar relaas legt de verzoekende partij de volgende stukken voor: haar *taskara*, een schooldiploma, twee certificaten in verband met de militaire trainingen die zij kreeg, twee legerbadges, twee bankkaarten waarmee zij haar wedde kon afhalen, vijf foto's waarop de verzoekende partij te zien is in militair uniform, en de enveloppes waarmee deze documenten door haar broer zouden zijn verstuurd.

Verzoekers *taskara* en schoolrapport hebben betrekking op zijn identiteit respectievelijk zijn opleiding, elementen die *in casu* niet worden betwist. De certificaten, badges, bankkaarten en foto's kunnen aantonen dat de verzoekende partij militair was, doch niet dat zij gedurende de laatste twee maanden voorafgaand aan haar vertrek in Helmand heeft gewerkt, zoals zij beweert. De enveloppes bevestigen enkel dat verzoekers broer de afzender van de neergelegde stukken is. De verzoekende partij legt geen enkel begin van bewijs voor met betrekking tot de feiten die zich in Helmand zouden hebben voorgedaan, noch met betrekking tot de daaraan gerelateerde problemen met de Afghaanse autoriteiten en de taliban. Derhalve volstaan de neergelegde stukken op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van verzoekers relaas geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van haar asielaanvraag, in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

De Raad is in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat de verzoekende partij doorheen haar verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin koestert.

De Raad wijst er vooreerst op dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat zij daadwerkelijk gewerkt heeft in Helmand, nochtans de plaats waar zij de aanleiding van haar problemen situeert. In de bestreden beslissing wordt dienaangaand terecht gewezen op volgende pertinente vaststellingen:

"(...) U, nochtans een officier die leiding zou hebben gegeven aan vijftig soldaten, legt geen document, attest of foto neer waarmee zulks zou kunnen worden aangetoond (CGVS, p.5). U zegt dat u hiervoor bewijs had maar alles achterliet in Helmand (CGVS, p.5). Gezien u wel in het bezit bent van tal van andere stukken in verband met uw professionele activiteiten kan dit geenszins overtuigen. Bovendien legt u bijzonder vage verklaringen af over uw activiteiten aldaar. U beweert dat u het bevel voerde over drie controleposten in de provincie Helmand (CGVS, p.3). Echter, u blijkt die op geen enkele manier te kunnen situeren. U zegt dat "achter u" het dorp Deh Mazang gelegen was en dat uw post op de snelweg van Delaram naar Nimroz gelegen was (CGVS, p.15). U situeert die plaats nog in de regio "Bagwa". Het is zeer opmerkelijk dat u telkens opnieuw naar Bagwa en Deh Mazang verwijst (CGVS, p. 5, 15, 16). Gevraagd naar andere dorpen in de omgeving dan Deh Mazang, blijkt u er geen enkel te kennen (CGVS, p.15, 16). U zegt dat er geen zijn (CGVS, p.16), wat opnieuw niet kan overtuigen, te meer u als commandant van een controlepost op de snelweg toch meermaals auto's uit de (wijde) omgeving moet hebben gecontroleerd. U zegt even later dat er zeer veel dorpen in Helmand zijn maar slaagt er opnieuw niet in een dorp bij naam te noemen (CGVS, p.16). U kan niet eens zeggen in welk district de controleposten gelegen waren (CGVS, p.15). Dat u daar maar enkele maanden was (CGVS, p.15), kan bezwaarlijk als een afdoende uitleg worden aanvaard. Als het CGVS u verder vraagt met welke lokale autoriteiten u dan samenwerkte, beweert u dat u dat u geen dergelijke contacten had (CGVS, p.16). Het is volstrekt ongeloofwaardig dat de verantwoordelijke van drie controleposten geen overleg zou plegen met de autoriteiten op wiens grondgebied deze posten gelegen zijn. Vervolgens argumenteert u opnieuw dat u daar nog maar enkele maanden was en niet de tijd kreeg om contacten te leggen (CGVS, p.16), wat opnieuw niet kan overtuigen. U verklaart voorts dat het bataljon waartoe u behoorde in Gogori was. Tot welk district van Helmand Gogori behoort, kan u evenwel niet zeggen (CGVS, p.16). U kan wel enkele districten van Helmand noemen maar zegt de rest vergeten te zijn (CGVS, p.16). Dergelijk totaal gebrek aan geografische kennis van de regio waar u toch enkele maanden actief zou zijn geweest, bevestigt dat uw relaas bedrieglijk is."

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen. Waar de verzoekende partij onder verwijzing naar de relevante passages in het gehoorverslag betoogt dat zij voldoende informatie heeft gegeven over haar verblijf in Helmand, weerlegt noch verklaart zij bovenstaande concrete en pertinente vaststellingen.

Verder dient te worden gewezen op meerdere onaannemelijkheden en incoherenties in verzoekers verklaringen met betrekking tot de relevante feiten.

De verzoekende partij kan vooreerst niet verduidelijken waarom de Afghaanse autoriteiten haar zouden hebben beschuldigd van moord op een gearresteerde talibanleider die zelfmoord heeft gepleegd. De verzoekende partij verklaart dat de verantwoordelijke brigadecommandant net zoals de gearresteerde talibanleider afkomstig is van Helmand en de lokale taliban gunstig gezind zou zijn. Het houdt evenwel geen steek dat iemand die in Helmand de leiding heeft over overheidsoperaties die de taliban moeten verzwakken, de taliban in werkelijkheid zou steunen. Dat commandanten van het leger in onveilige provincies banden zouden hebben met de ouderen van de taliban, is een bewering die de verzoekende partij niet staft aan de hand van objectieve informatie en die bezwaarlijk als "*algemeen gekend feit*" kan worden beschouwd. Tijdens haar gehoor geconfronteerd met het gebrek aan logica in haar verklaringen, oppert de verzoekende partij dat de brigadecommandant misschien geld beloofd kreeg van de taliban. Het betreft hier echter een louter vermoeden, waarvoor de verzoekende partij geen enkele concrete aanwijzing blijkt te hebben (stuk 5, gehoorverslag, p. 9). De verzoekende partij kent bovendien geen andere gevallen waarbij de brigadecommandant in kwestie zich tegen een militair zou hebben gekeerd, noch heeft zij weet van andere militairen die ten onrechte van moord zouden zijn beschuldigd (stuk 5, gehoorverslag, p. 13). In het verzoekschrift verwijst de verzoekende partij naar het voorbeeld van Khalil Andarabi, die als politiecommandant in Wardak banden zou gehad hebben met de taliban. Zij voegt evenwel geen informatie die toelaat haar beweringen hieromtrent te verifiëren.

Het is ten tweede opmerkelijk dat er volgens de verzoekende partij slechts één iemand zou zijn die had kunnen getuigen dat de talibanleider zich had verhangen, met name een andere soldaat, maar dat de verzoekende partij er niet van op de hoogte is hoe het deze persoon is vergaan. Zij verklaart slechts te denken dat hij na haar vertrek ook werd opgesloten maar weet niet wat er verder met hem is gebeurd (stuk 5, gehoorverslag, p. 8). Aangezien de verzoekende partij volgens haar verklaringen uiteindelijk het slachtoffer is geweest van lichtzinnige beschuldigingen van moord, is het toch belangrijk voor haar te weten of de ware toedracht van de zaak ooit is onderzocht. Er kan redelijkerwijze worden verwacht dat de verzoekende partij op zijn minst inspanningen zou hebben geleverd om hieromtrent informatie te bekomen. Dit blijkt evenwel niet het geval. De verzoekende partij kan niet aangeven wat er verder met het lichaam van de talibanleider is gebeurd nadat zij naar de basis in Delaram was gestuurd. Zij heeft tevens geen idee of het lichaam van de talibanleider al dan niet naar diezelfde basis werd overgebracht, noch of dat lichaam werd onderzocht door een arts of door iemand die daartoe bevoegd was (stuk 5, gehoorverslag, p. 8). Nochtans verklaarde de verzoekende partij dat de autoriteiten een arrestatiebevel uitvaardigden, wat er toch op wijst dat er officiële vaststellingen zijn gedaan. Haar tijdens haar gehoor gevraagd iets te vertellen over het onderzoek dat in haar zaak is gebeurd, gaf de verzoekende partij een ontwijkend antwoord door te verwijzen naar de huisbezoeken door de autoriteiten (stuk 5, gehoorverslag, p. 14). In haar verzoekschrift herhaalt de verzoekende partij dat de politie naar haar woonplaats in Kaboel is geweest. Zodoende verschaft zij geen duidelijkheid over het onderzoek dat al dan niet gevoerd is naar haar betrokkenheid bij de dood van de talibanleider.

Ten derde acht de Raad het weinig aannemelijk dat de verzoekende partij door de secretaris van de brigadecommandant getipt zou zijn over de meeting waarop zou zijn beslist haar een gevangenisstraf van twintig jaar te geven, en dat de verzoekende partij hierdoor de gelegenheid had om de basis waar zij werd 'vastgehouden' via de hoofdingang te verlaten en aldus haar straf te ontlopen (stuk 5, gehoorverslag, p. 10, 14). Er kan redelijkerwijs worden verwacht dat een militair die een straf van twintig jaar boven het hoofd hangt voor moord nauwellettender in de gaten zou worden gehouden. Dat haar oversten niet wisten dat de verzoekende partij op de hoogte was gebracht van haar nakende bestraffing door een insider doet, nog daargelaten de ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaring door een vertrouwenspersoon van de brigadecommandant te zijn gewaarschuwd, aan deze verwachting geen afbreuk.

Tot slot wordt aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen afbreuk gedaan door opvallende tegenstrijdigheden tussen hetgeen zij bij de Dienst Vreemdelingenzake respectievelijk op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft verklaard. Zo verklaarde de verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij zou proberen om documenten waaruit blijkt

dat zij werd opgeroepen door de overheid aan de asielinstanties te bezorgen, maar beweert zij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de autoriteiten nooit een document hebben afgegeven (stuk 20, vragenlijst CGVS, vraag 3.5; stuk 5, gehoorverslag, p. 11). Tevens verklaarde de verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken tot tweemaal dat zij door de rechtbank van Kaboel op de dag van Arafat werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van twintig jaar (stuk 20, vragenlijst CGVS, vragen 3.2 en 3.5). Wanneer de verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen meermaals gevraagd wordt of er een rechtszaak tegen haar plaatsvond en of zij daarbij werd veroordeeld, antwoordde zij naast de kwestie, om uiteindelijk te verklaren dat zij dat zij werd veroordeeld in Helmand tijdens de meeting die daar werd gehouden, maar dat er in Kaboel geen rechtszaak plaatsvond (stuk 5, gehoorverslag, p. 11, 12). Deze verklaringen zijn duidelijk met elkaar in tegenspraak. Bovendien blijkt uit informatie aanwezig in het administratief dossier dat de dag van Arafat in 2015 plaatsvond op 22 september en dus al enige tijd nadat de verzoekende partij Afghanistan volgens haar verklaringen verlaten heeft (stuk 18, Landeninformatie, 'Day of Arafat 2015'). Dat het hier loutere fouten betreft die de verzoekende partij dan wel de tolk of de ambtenaar bij de Dienst Vreemdelingenzaken zou hebben gemaakt, acht de Raad niet aannemelijk. Het loutere feit dat de verzoekende partij tijdens haar gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet werd bijgestaan door een raadsman kan de discrepanties in haar verklaringen niet op afdoende wijze verklaren of verschonen. De verzoekende partij licht op geen enkele wijze toe, en toont derhalve niet aan, in welke zin de afwezigheid van een raadsman tijdens haar gehoor afbreuk doet aan de waarde van haar verklaringen betreffende de voorgehouden vervolgingsfeiten. Overigens kan men veronderstellen dat iemand die werkelijk een vluchtelingenrechtelijke vrees zou koesteren in staat zou zijn om deze vrees op eender welk moment, zonder enige voorbereiding, in aan- of afwezigheid van zijn raadsman te verwoorden en toe te lichten.

De Raad volgt de verzoekende partij niet in zoverre zij voorhoudt dat een vermeend trauma dat zij zou opgelopen hebben in haar land van herkomst dan wel tijdens haar reis naar België de gedane vaststellingen kan verklaren. De verzoekende partij legt geen medische attesten voor waaruit kan blijken dat haar oordeelsvermogen ten gevolge van een opgelopen trauma dermate is aangetast dat zij niet in staat zou zijn om correcte en volledige verklaringen af te leggen in het kader van haar asielaanvraag. Daarenboven heeft de verzoekende partij noch haar advocaat tijdens het gehoor gewezen op een dermate psychische problematiek dat zij niet in staat zou zijn om coherente en volledige verklaringen af te leggen met betrekking tot de door haar aangehaalde feiten. De verzoekende partij laat bovendien na *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze het beweerde trauma haar verklaringen zou hebben beïnvloed. Evenmin toont zij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing. De Raad merkt in dit verband nog op dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt, maar dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan de verzoekende partij het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan er geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in hoofde van de verzoekende partij vastgesteld worden.

2.3.2. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat de verzoekende partij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonst waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging

van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt (...) van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, (...), terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 (...).

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Bijgevolg is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet enkel van toepassing op “*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger*”.

Wie als burger kan worden beschouwd wordt niet vermeld in de richtlijn 2011/95/EU, noch in de Vreemdelingenwet en evenmin in de parlementaire voorbereiding van de wet (*Parl. St. Kamer*, 2005-06, 2478/001). Bijgevolg moeten de betekenis en de draagwijdte van een begrip, bij het ontbreken van een definitie ervan, volgens vaste rechtspraak van het Hof worden bepaald in overeenstemming met de in de omgangstaal gebruikelijke betekenis ervan, met inachtneming van de context waarin het wordt gebruikt en de door de regeling waarvan het deel uitmaakt beoogde doelstellingen (HvJ 22 december 2000, Wallentin-Hermann, C-549/07, punt 17; HvJ 22 november 2012, Probst, C-119/12, punt 20; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, punt 27).

Daargelaten de vraag of de situatie in verzoekers regio van herkomst aanzien kan worden als een situatie zoals omschreven in artikel 48/4, § 2, c), dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij tot de dag van haar vertrek uit Afghanistan behoorde tot het Afghaans leger. Ze oefende er de functie van officier uit. Deze functie oefende ze beroepsmatig uit. De verzoekende partij brengt geen begin van bewijs bij dat zij niet meer de militaire hoedanigheid heeft. Derhalve kan de verzoekende partij niet aanzien worden als “burger” zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Ter terechtzitting wordt dit niet door de verzoekende partij betwist. Ze preciseert dat ze in haar verzoekschrift ook enkel de subsidiaire bescherming onder artikel 48/4, §2, b) gevraagd heeft.

De verzoekende partij toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.4. *In casu* maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst/verblijf van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig te werk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.6. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de

grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS